

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνημερίδα πέντε,
τὰ κουνούμε κ' ἐν κούνεινται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως ἔμην—δέκα φράγκα καλ' στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου δεκάτῃ κ' ὀγδόῃ
καὶ πολλοὶ καταθάνουν κερδοφοί.

Ἐνενηντα κ' ἑπτὰ κ' ὀκτακόσα,
πέρουν τέλος τρεχάματα τόσα.

**Ἀκοῦστε μερικά
τραγουδιὰ Ραλλικά.**

Ζέστη μᾶς πλάκωσε πολλή
κ' ὁ Ράλλης μόνος τοῦ μιλεῖ.

Τοὺς ἔβαλα τρικλοποδιά,
δῶστε μου δάφνης κλάνο...
ἔγερσας, μωρὲ παιδιὰ,
σὲ λῆγαις μέραις μόνο.

Ἐτράβηξα μαρτύριο
καὶ μὲ τὸ παραπάνω
γιὰ τὸν Σκουζὲ τὸν κύριο
καὶ γιὰ τὸν Καραπάνο.

Ποῦ τοὺς παρεκάλεσα κ' ἐγὼ καὶ τὸ Παλάτι,
μὰ τίποτα δὲν κάναμε,
μόνο καιρὸ ποῦ χάναμε,
κ' ὁ Νώντας μ' ἐμαρτύρησε μ' ἐκείνο τὸ ρεῖνάτι.

Νώντα, γιατί με μαρτυρεῖς;
Νώντα, γιατί με σκάνεις;
ἀκίνητος πῶς με θεωρεῖς
καὶ πείσματα μοῦ κάνεις;

Γιὰτί γιατί στὰ χεῖλῃ σου νὰ μὴ γλυκοχαράζῃ
τὸ γλυκὸ χαμόγελο; ... γιατί νὰ με σπαράζῃ
τὸ πείσμα σου τὸ τρομερὸ
σὲ τέτοιον κρίσιμο καιρὸ;

Νώντα, πῶς δὲν τοὺς ἀφίνεις,
νᾶλθης Ὑπουργὸς νὰ γίνης;
Ἔλα, Νώντα μου, μ' ἐμένα
νὰ περνᾷς χαριτωμένα.

Πόνος μοῦ γεννᾷς μεγάλος,
ποῦ τὸ μάτι μου δακρύζει...
φόρους ἤθελα νὰ βάλω
στὸ σπάρι καὶ στὸ ρύζι.

Τοὺς ἐγκρίνεις; τοὺς ἐγκρίνω... τοὺς ἀρνεῖσαι; τοὺς ἀρνοῦμαι,
κ' εἰς αὐτοὺς δὲν ἐπιμένω κ' ὅπως ὅπως ἂς περνοῦμε.

Τόσο πείσμα σου σκληρὸ
φθάνει μόνο νὰ μαλάξω,
καὶ προγράμματα μπορῶ
γιὰ χατήρι σου ν' ἀλλάξω.

**Ὁ Νώντας ἀρνεῖται
καὶ δὲν συγκινεῖται.**

Εἰς ὅλο τὸ Ρωμαῖκο συγκίνησις καὶ φοβὴ!...
μικροὶ μεγάλοι τοῦ μιλοῦν,
τὸν Νώντα τὸν παρακαλοῦν
νὰ πάῳ Ὑπουργελλεῖ,
μὰ νὰ γενῇ δὲν θέλει
κ' αὐτὸς ἐκ τῶν ἐν τέλει.

Κ' ὁ Τσαρλαμπᾶς ὁ γέρος
τοῦ λέγ' ἰδιαίτερος.

Παιδί μου Νώντα, μὴν ἀκοῦς τὸ τί σοὺ λέγουν ἄλλοι,
ποῦ θέλουν νᾶβγουν ἀρχηγοὶ
καὶ βόσκει μέσα τῶν δρυγῶν
καὶ πάθος γὰρ τὸν Ράλλη.

Ἄκουσ' ἐμέ, ποῦ σοῦ μιλῶ
σάν δευτερός πατέρας,
κ' ἂν ἔχῃς, Νώντα μου, μαλὸ
δῶσε σ' τὴν κοῖσιν πέρας.

Δέξου γὰρ γίνης Ὑπουργός, μὴν κἀνης φασαρίας,
καὶ μὴ νομίζῃς εὐκόλῃ πῶς βρίσκεις εὐκαιρίας.
Μὴ μὲ τὰ λόγια τῶν πολλῶν σκοτίζῃς τὸ μαλὸ σου
καὶ μὴν κλωτοῖς τὴν τύχη σου... παιδί μου, σὲ καλὸ σου.

Διάλυσε συλλογισμῶν πυκνὰ καὶ μαῦρα νέφη...
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ νέος Νώντας ἔφη:
ὦ ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα τῷ Ράλλῃ καὶ τοῖς ἄλλοις
πῶς τῆδε κεῖμαι ρήμασι πειθόμενος μεγάλῃς.
Κι' ὁ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπᾶς ἐρροῦφηξε ταμπάκο
φωνάζωντας μετ' ὀμπάκο.

Καὶ ποῖος σ' τὸν Νώντα δὲν μιλεῖ;
τοῦ λέγε κ' ἀπὸ τὴν Ἀδελή,
τοῦ λέγε κ' ἀπ' τοῦ Ράλλη
καὶ τοῦ Μαυρομυχάλη.

Διάσπαις, διάσπαις, τὸ κόμμα τώρα βρέμεται,
ἴσως Νώντα τὴν ἀπόφασιν τὸ κράτος ὅλο κρέμεται,
κ' ἐκείνος ἂν θελήσῃ
τὸ ζήτημα θὰ λύσῃ.

Ποῖος τάχα δὲν ἐπιθυμεῖ
κ' ὁ Νώντας τώρα γὰρ τιμὴ
γερὰν Ὑπουργός γὰρ γένῃ...
τοῦ στέλλουν καὶ τὸν Ἀσιμῆ,
μὰ καὶ τὸν Πολυγένη.

Ἐπιμονὴ πρωτοφανὴς σαλεύει διανοίας
κ' ὁ Νώντας θέμα γίνεται κἀθε στομύλου στόματος,
μὰ καὶ καμπόσοι Δήμαρχοι τρανοὶ τῆς Γορτυνίας
τοῦ λὲν πῶς πρέπει γὰρ δεχθῆναι γὰρ τὸ καλὸ τοῦ κόμματος.

Ῥωτοῦν ἐδῶ, Ῥωτοῦν ἐκεῖ, Ῥωτοῦν καὶ σ' τὴν Ἐδρῶν
τί τέλος πάντων θὰ γενῇ
μὲ τούτῃ τὴν ἐπιμονή,
κ' ὁ Νώντας σ' ὅλους ἀπαντᾷ πῶς πᾶν χαμέν' οἱ κόποι.

Καὶ νέοι τοῦ μιλῶσαν καὶ Τσαρλαμπᾶδες γέροι,
τέλος τὸν Ρώμα ζήτησαν μὴ πως τὸν καταφέρῃ,
ὁ μὲν ὁ Ρώμας, τῆς Βουλῆς
ὁ Πρόεδρος ὁ προσφιλέτης,
σάν εἶδε πῶς τὰ πράγματα πηγαίνουν σ' τὸ χειρότερο
ἐμπήκε σ' ἕνα κότερο,
κ' εἰς τοῦτο γλυκυφώνως
ἐτραγουδοῦσε μόνος.

Τὰ πρῶτα τὰ τρεχάματα καὶ πάλι δὲν θ' ἀρχίσω...
σὺ κότερό μου, πάρε με τὸ πέλαγος γὰρ σχίσω,
γὰρ μ' ἐκείνον τὸν Σκουζὲ καὶ μὲ τὸν Καραπάνο
καὶ μ' ὅλους ἐκουράστηκα, καὶ θέλω ν' ἀνασάνω.

Ἔχουν πικρὰ παράπονα πῶς ἀρχηγὸς δὲν ἔγωγε,
μὰ τώρα τράβα κουτουροῦ
σ' τῆς Φλέβης, σ' τὴν Κρεμμυδαροῦ,
σ' τὸν Πόρο καὶ σ' τὴν Αἰγίνα.
Ὅπου κ' ἂν θέλῃς φέρε με, καὶ μέσα σ' τὰ πελάγη
ἀπὸ καμμιὰ συνάντησι Θεὸς γὰρ μὲ φυλάγη.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ σιγῆλδης
κ' ἐκείνος παρὰ θῖν' ἄλδης
ἐτραγουδοῦσ' ἐδήχον
τοῦ Ζαλακώστα στίχους.

Ξυπνῶ καὶ μοῦλαν ἔφυγε τὸ κότερο τοῦ Ρώμα,
καὶ κατεβαίνω σ' τὸ γαλῶ,
τὴν θάλασσα παρακαλῶ
μὲ πικραμένο στόμα.

Τὸ πρῶτο κῦμα ῥώτησα: γιὰτί γὰρ μᾶς ἀφήσῃ
σὲ τέτοιον κοῖσιμο καιρὸ;
περὶ τὸ κῦμα τὸ σκληρὸ
χωρὶς γὰρ μοῦ' μιλῆσῃ.

Τὸ τρίτο κῦμα ῥώτησα: πῶς τὸκουε κουμποῦρι
τώρα ποῦ στρίβουνε μαλὰ;
κ' αὐτὸ σκληρὸ μὲ πιτσιλᾷ
μὲ τρεῖς ἀφροῦς σ' τὴν μούρη.

**Κι' ὁ Περικλῆτος μόνος
ἐτραγουδοῦσε ἐντόνω.**

Ἔσεῖς, πουλιὰ θάλασσινά,
ἴδατε τώρα πονθενὰ
τοῦ Ρώμα τὸ καρᾶνι,
τὸ κότερο τὸ φτερωτό,
ποῦ κόσμος ὁμιλεῖ γ' αὐτὸ
καὶ τόσα κόβει ράβει;

Ἐπῆραν ἄλλοι τὰ βουνὰ
κ' αὐτὸς ἐπῆρε τὸ γαλῶ,
κ' ἂν τὸν ἴδῃτε πονθενὰ
μηνύστε του, παρακαλῶ,
πῶς μπόρα πλάκωσε πολλή,
φουρτοῦνα πρὸς μεγάλη,
τὸν θέλουν ἀπὸ τὴν Ἀδελή,
τὸν θέλουν κ' ἀπ' τοῦ Ράλλη.

Ποῦ τάχατε γὰρ βρίσκειται, ποῦ τάχα ν' ἀρμενίξῃ
γοργό, καμαρωμένο;
μὰ φαίνεται, μὰ χάνεται, κ' ὁ κόσμος τὸ νομίζει
καρᾶνι στοιχειωμένο.

Μὲ τὴν μαμμὴ τοῦ Παλατιοῦ τρέχει κ' ὁ Θῶν ἀντάμα,
καὶ τῆς μεγάλης κοῖσεως τὸ τραγικὸ τὸ δράμα
τόκανε τραγικώτερο
τὸ στοιχειωμένο κότερο.

Ἔσεῖς, πουλιὰ θάλασσινά,
περιπλοκοῦς ἀληθινὰ
τῶν κοῖσεων ἢ κοῖσις,
ποῦναι γὰρ ν' ἀπορήσῃς,
πλὴν ἔκανε τὸ τέλος τῆς πολλῆς περιπλοκώτερο
τὸ στοιχειωμένο κότερο.

Κι' αὐτὸν τὸν Γουναραῖον
δὲν βρίσκουν... τραλῶ...
κότερο, κοτεράκι,
ποῦ πᾶς γαλῶ γαλῶ.

Σταμάτα καὶ μὴν τρέχῃς... τρεχάματα καινούρια,
κ' ὅλοι ῥωτοῦν γιὰτί,
κ' ὁ Ράλλης ὅλος φουρτὶ
τὸν Ρώμ' ἀναζητεῖ.

Τὸν ἀναζητοῦν καὶ φίλοι
μὲ λαχτάρα σ' τὴν ψυχῇ,
τρέχουν καὶ τοῦ Ράλλ' οἱ σκύλοι
μὲς σ' τὴν τόση ταραχῇ.

Ψάχνουν μὲ τὴν μυρωδιὰ
γὰρ γὰρ βροῦνε τοὺς χαμένους,
κ' ἡ Ρωμαῖκη καρδιὰ
πάλλει τοὺς παλμούς τοῦ γένους.

Ῥωμησοῦν μου, τραγοῦδα
τέτοια κοῖσι, ποῦ σημαίνει,
καὶ κοιμοῦ σάν πεταλοῦδα
σ' ἄσπρα ρόδα κοιμισμένη.

Ὡ τῆς θαλάσσης Ποσειδῶν,
παρακαλῶ σε πρηνηδόν,
κ' ἂν πονθενὰ τὸν Ρώμα δῇς
πῆς του γὰρ μὴ μᾶς σκάνῃ.
κ' ὁ Βασίλης μετὰ σπονδῆς
ἀπ' τὸ Τατόι φθάνει,
κ' ἀπὸ τὴν βία τὴν πολλὴν κ' ἀπὸ τὴν γοηγοράδα
τοῦτοπαιε ταυτοκίνητο κ' ἐπῆγε ποδαράδα.

Μέσ' ἀπὸ τὴν Δεκλεία τὸν φέρονον καὶ τὰ βράδα,
λάμπουν σ' τὸν ἥλιο τὰ βουνὰ, λάμπουν καὶ τὰ λαγκάδια,
μὰ λάμπουν καὶ μερικοὶ
πανόρχαιοι Κορδοντικοί,
ποῦχουν ἰσάημοι τὰ πολλά, τῆς γλώσσας τῆς μεγάλης,
ποῦ κόβουνε σάν πάλας.

Καθεὶς βαστᾷ τὴν μύτη του καὶ δὲν τὴν οἶχετ' ἁμάς,
καὶ κάθε κῦμα ποῦρχει γὰρ ἐπιλωπὴ σ' τὴν ἄμμο
μὲ τοὺς λευκοὺς τοὺς ἀφροῦς φωνάζει περισσότερο:
ἀπ' ἄκορ σ' ἄκορ χαλασμός... δὲν βρίσκειται τὸ κότερο.

**Κι' οἱ δύο τραγουδοῦν ὁμοῦ
στίχους γνωστὰς τοῦ Σολωμοῦ.**

Θάλασσα, πότε θὰ τὸν δᾷ τὸν Πρόεδρο τὸν Ρώμα;
τόσαις ἡμέραις πέραςαν καὶ δὲν τὸν εἶδ' ἀκόμα.
Φέρε τὸν τέλος, φέρε τον... ὁ Ράλλης τέτοια λέει,
καὶ πᾶν ἀλλήθῃ θάλασσα καὶ τὴν φιλεῖ καὶ κλαίει.

Μὴ δὲν εἰσεῖται δύστυχος δι' αὐτὸ κῦμα,
ποῦ τώρα τὸν Ἰωνίον
ἐκεῖ κατὰ τὸ Σούποι
πᾶσι τὸν Ρώμα τιμᾷ.

**Τοῦ Γουναραῖου στρέψιμο
καὶ τὸν Πεντέλη κοῦψιμο.**

Τὸ κότερο ξεχάνεται
κ' ὁ Γουναραῖος χάνεται.

Κι' αὐτὸς τὸν κόσμο συγκινεῖ,
καὶ βαστασμένος κούβεται
μὲς σ' τῆς Πεντέλης τὴν Μονή,
ποῦ τὸ πιπτεῖ τρέβεται.

Τὰ παλῆρὰ θυμᾶται κλέη
καὶ τοὺς καλογέρους λείει.

Κρούφετέ με σὲ κελλάρει,
κρούφετέ με σὲ κελλί,
κι' ὁ κύρ Μῆτιος μὲ κιαλάρει,
ποῦχει τὸ χρυσὸ μαλλί.

Σ σπάρια καὶ σὲ ρύζια βάζει φόρους, βάζει τέλη,
βγάζει σχέδια σοφά,
μὰ γιὰ τοῦτα στήν Πεντέλη
ἰδοῦναι κι' ἐγὼ κορυφά.

Δὲν μ' ἀρέσουν τέτοιοι φόροι,
μήτε τοῦτο, μήτ' ἐκεῖνο,
κι' ἐπιμένει μὲ τὸ ζόρι
σὴν Κυβέρνησι νὰ μείνω.

Κι' ἐπιμένει καὶ μὲ πνίγει
καὶ μὲ στρώνει σὶ τὸ κυνήγι,
κι' ἀφῆσα καὶ τοῦ Ταμεῖου τὸν μεγάλο θησαυρὸ
κι' ἦλθα μὲς σὶ τὸ μοναστήρι καταρύγιον νὰ βρω.

Πολὺς πλοῦτος καὶ λαμπρός,
σὶ τὰ Ταμεῖα μήτε φράγκο,
μὰ τὸν Ράλλη βλέπω μὲρὸς
ὅπως ὁ Μακβέθ τὸν Βάγκο.

Νάτος, μὲ καταδιώκει... κρούφει ἕνα δυστυχῆ,
προσφιλεῖς μου μοναχοί.
Μάθετέ με, καλογέροι,
πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι.

Σὶ τὸ πρόγραμμα διαφωνῶ
μ' ἐκεῖνον, μοναχοί μου...
καλογεράκι θὰ γενῶ
ν' ἀγιάσω τὴν ψυχὴ μου.

Ανοίξωμεν τὸ στόμα μας... κι' ἐγὼ πολὺ λυποῦμαι
τὸν Ράλλη μας, ποῦ ρέβει,
μὰ τώρα στρώστε γρήγορα νὰ φάμε καὶ νὰ πιῶμε,
κι' ὁ Ράλλης ἄς γυρεύη.

Ἐλῶσα κι' ἀπελπίστηκα
μ' αὐτὴ τὴν νέα κρίσι...
βάλτε μου παππαδίστικα
νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίσῃ.

Οργὴ μεγάλη
τοῦ χρυσομάλλη.

Φωτιὰ σὲ κάθε τορπιλλοβόλο,
τί περιμένετε μὲ χάσκον στόμα;
φωτιὰ σὴν Κίχλα φωτιὰ σὶ τὸ Στόλο
πιάστε τὸ κότερο τοῦ Κόντε Ρώμα.

Δὲν εἶναι κρίσις ὥσάν κι' αὐτὴ...
πιάστε τὸν Ρώμα... τί περιμένετε;
πέλαγος εἶναι... ποῦ θὰ κρυφτῇ;
ὅ, τι κι' ἂν πλὴν σ' ἐκεῖνο φαίνεται.

Φέριτε τὸν Ρώμα σὲ τέτοια κρίσι,
γι' αὐτὸν πελάγη νὰ διασχίσετε,
κι' ἂν ἐπιμένῃ νὰ μὴ γυρίσῃ
τὸ κότερό του νὰ νανμαχήσετε.

Ἐσὺ τί θέλεις;... γύρε χαζέ...
τί μοῦ χαϊδεύεις ἐσὺ τὴν πλάτη;...
τώρα πηγαίνω γιὰ τὸν Σκουζέ,
τώρα πηγαίνω γιὰ τὸ Παλάτι.

Πέντε θυμόνω, δέκα γελῶ,
τώρα τὸν Νώτα παρακαλῶ,
πέρνω τοὺς δρόμους καὶ τὰ σοκάκια,
βγάζω βεΐαδες, βάζω σακάκια.

Ὁ χρυσομάλλης ρεπουμπλικάνος
τὸ Παρλαμέντο θὰ τὸ τρομάξῃ,
κι' ἄς διαφενδῇ κι' ὁ Καραπάνος
αὐτὰ ποῦ μοῦ πε μέσα σὶ ἁμάξι.

Πεζοὺς κι' ἐφιππούς κατεσπενυσμένους
πρὸς δροσιν τώρα καλῶ ξιφήρη...
κι' ὁ Γουναράκης εἶναι κρυμμένος
μὲς στῆς Πεντέλης τὸ μοναστήρι.

Πιάστε τοῦτον τὸν ἐν τέλει,
ποῦ μονάζει σὴν Πεντέλη.

Πιάσετέ τον τὸν φυνάδα, πιάστε τὸν ἀρνούμενο,
πιάστε καὶ τοὺς καλογέρους, μὰ καὶ τὸν Ἡγούμενο.

Πάρετε καὶ τὰ σκυλιὰ
νὰ μυρίσουν τὰ κελλιά.

Ρώμα, σὲ παρακαλῶ,
ἔλα μου γιὰ τὸ γιὰ τὸ.
Ἐλα, Νίκο Γουναράκη,
ποῦγινες καλογεράκι.

Μήτε φόρους θὰ θελήσω, μήτε πρόγραμμα θ' ἀλλάξω,
μόνο τὸ παλῆρὸ τοῦ γέρου κατὰ πάντα θὰ φυλάξω.

Εἶπεν αὐτὰ, πλὴν ἔφρεξε Κυβέρνησις τοῦ Ράλλη,
κι' ὁ κύρ Βουδούρης ἔγινε τὸν Ναυτικῶν καὶ πάλι,
ὁ παραλῆς ὁ δυνατὸς, ποῦχει μεγάλον ὄγκο,
καὶ τώρα πρὶ τὰ Ναυτικά τὰ ξέρει σὰν τὸν Τόγγο.

Ἵμνῶ καὶ τὸν Χριστόπουλο τὸν Ὀλυμπιονίκη,
ποῦ τόσα χρόνια πρόσμενε κι' αὐτὸς Ὑπουργιλίκι.
Ἵμνῶ καὶ τὸν Καλλιφρονᾶ τὸν Λάμπρο τὸν λαμπρό,
ποῦ τῆς γλαυκώπιδος Θεᾶς τὸν ἔκαναν γαμπρό.

Κι' ὁ Περικλέτος ρώτησε κατόπιν τῆς ἑλπίδος:
ἐσὺ, τί λές, βρὲ Φασουλῇ, θὰ κρατηθῇ κι' ὁ Ράλλης;
σὺ πρὸς ὀρθοὺς συλλογισμοὺς θαρρῶ συχνὰ πῶς τρέπεται...

κι' ὁ μετροφόρων Φασουλῆς
τοῦ λέγει μετὰ συστολῆς:
πολὺ φοβοῦμαι νὰ μὴν πῶ πῶς ἦλθεν, εἶδε, κι' ἔπεσε.

Καὶ χαμπόσαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον πρὸς ὅλους ἀναγγέλλει
λαμπρῶς τὰς ἐξετάσεις κι' ἐφέτος πῶς τελείωσε
τὸ Παρθεναγωγεῖον ἐκεῖνο τῆς Σκουδέλης,
ὅπου δικαίαν φήμην στερεῶς ἐθεμελίωσε.

Εἶχα καιρὸ, μορὲ παιδιὰ, νὰ πάλω τὸ γνωστὸ
τῆς θρησκευτικῆς Κατάστημα τὸ κοσμοξασκουσιῶ,
τοῦ Γεώργη τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ Παππαϊωάννου,
ποῦναι τὸ καταφύγιον κάθε προτενονομήτου,
καὶ σὶ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν λαμπρὸν φεγγηβολεῖ
καὶ κάθε κύριον κομψὸν τῆς μόδας προκαλεῖ.

Ἦλθε τὸ θέρος, ἀρχισ κι' ὁ ἱεὺς ξανά,
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ καλοκαιρινά.

Τι κοσπονομάκια! μάτια μου!... μυρίζουνε Παρίσι,
μπαίνεις χαμπόθης, ἀδελφέ, καὶ βγαίνεις κυπαρίσσι...
Ὅντως τεχνίτης θανμασιὸς ὁ Παππαϊωάννου
καὶ γιὰ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γιὰ τὸ μπόι νάνου.